

A „MANET-BANDA” KERESZTAPJA

„Ki a csoda ez a Monet, aki szinte elorozva a nevemet, a maga javára fordítja az általam kiváltott botrányt?” (Édouard Manet, 1865)

A névhasonlóság láthatóan nemcsak a festészet rajongóinak okoz gondot, bár hamar hozzá lehet szokni – lám, Manet sem tehetett egyebet. Ezen túlmenően fontos idézetünk második mondatrésze is. Miféle botrányról ír Manet? Természetesen arról a 19. század végét jellemző nagy festészeti átalakulásról, amelynek Monet az egyik főalakja volt, Manet-t pedig a művészettörténet e megújulás előfutáraként kezeli. Nem örült volna Manet, ha nevének részleges elorzása mellett még azt is megkapja, hogy ő pusztán csak előfutár lenne... Gilles Néret kismonográfiájában Manet életútját dolgozza fel, amely már önmagában is érdekfeszítő: a festő igazi dandy volt, Baudelaire barátja és a kor párizsi éjszakai életének főszereplője. De szerencsére nem merül ki ennyiben az album szövege. Néret avatott képelemzése nemcsak azt mutatják be, miként vált Manet az impresszionizmus egyik előfutárává, hanem azt is, miben áll festményeinek értéke. A lázadást, az új kidolgozási formák keresését, a látvány totális uralmát, az akadémizmustól való megszabadulást állítja elemzése középpontjába. A remek reprodukciók világossá teszik, hogy Manet nemcsak Monet felől nézhető.

GILLES NÉRET → MANET – Az első modern festő

Taschen–Vince Kiadó | 2005